

nyde Frugterne af samme. Hvad der gjælder om Forfatteren forekommer mig nu nødvendig ogsaa maa gjælde om Kunstneren. Hvad der skal skjermes er i begge Tilfælde det Selvsamme — den aandelige Virksomhed og det Udbytte, som derved kan vindes. Det Offentlige kan ikke have noget større Krav at gjøre gjældende mod Kunstneren, ikke have nogen større Fordring paa at see hans Arbeider komme til Kjendskab i en større Kreds, end det har ligeoverfor Forfatteren. Ja, skulde der spørges om, hvor det Offentliges Interesse var størst, maatte det dog vel snarest være at see gode Kundskaber udbredte; thi med al Agtelse for Kunst og Kunsthandsen, sætte vi dog vistnok i vor Tanke Bunden og Kundskaber høiere. Det er ogsaa, forekommer det mig, indlysende, at den gennemgribende Tanke i den Beskjærmelse, som en Eftertrykslovgivning — jeg kan gjerne bruge Ordet saaledes, som ogsaa fremmede Lovgivninger bruge det, som et sælles Udtryk saavel for Kunsten som for Literaturen, — Tanken i Eftertrykslovgivningen har altid været den at give Kunstneren som Forfatteren Beskyttelse for ethvert af hans Arbeider, lige Beskyttelse uden Hensyn til det Tidspunkt i hans Liv, da de frembragtes, men affærrer man Perioden med 10 Aar efter hans Død, vil det være indlysende, at Arbeider, som muligens netop ere Kunstnerens bedste, de, som ere fremkomne mod Slutningen af hans Levetid, ville nyde en meget kortvarig og i Forhold til hans ældre, maaskee usuldbomme Arbeider en altfor affortet Beskjærmelse. Det er en Betragtning, som virkelig er af stor Betydning, og jeg kan sige, at det vel endogsaa kunde sættes i Tvivl, om det ikke vilde være den rigtige Tanke at gennemføre i Lovgivningen at give ethvert Arbeide fra en Forfatters eller Kunstners Haand Beskjærmelse i en bestemt, ikke altfor kort, men ligelig for alle hans Arbeider gjældende Periode. Det er den eneste Lovgivnings Tanke. Den beskytter ethvert Arbeide i 42 Aar, og denne Tanke har havt en af Aarhundredets største Forfattere til Forsvarer, ja til Skaber. Det er Macaulay's Tanke, der feirede i 1842 eller 1843 efter en udmærket Tale i Parlamentet. De 42 Aar kunne være forløbne inden Kunstnerens Død, men 42 Aar er der givet ethvert Arbeide, og

efter Forfatterens Død staaer det Familien frit at vælge imellem Beskyttelse efter denne Maalestok eller i en kortvarig Periode efter hans Død. Det er disse og andre Betragtninger, som jeg har tilladt mig noget omstændeligere at udføre i Udvalgets Betænkning, og jeg skal endnu blot tillade mig at tilføje, at denne Lov, hvorved vi jo troe at gjøre et stort Fremskridt, at skænke den danske Kunstner noget meget Betydeligere, end han hidtil har havt, i den her omtalte Retning i Virkelighed ikke giver ham det Allermindste, dersom vi indskrænke Beskyttelsen til 10 Aar efter hans Død, thi efter den nu bestaaende Lovgivning, Forordningen af 13de Decbr. 1837, staaer det i Enkens Magt at staffe sig ubetinget Ret for 5 Aar, og dersom Kunstakademiet erklærer Arbeidet for fortrinligt og anseer det for ønskeligt, at Beskyttelsen udstrækkes i længere Tid, endbydere for 5 Aar; Enken kan saaledes den Dag i Dag erhverve sig 10 Aars Eneret. Skulle vi altsaa give Enken eller Familien Noget — jeg indrømmer, at hele Spørgsmaalet har størst Betydning for den efterlevende Familie, sjøndt det tilvisse ogsaa kan have stor Betydning for Kunstneren, som skal tage Afshed med sin Familie, at kunne efterlade den en Understøttelse i sin hidtilværende Virksomhed — skulle vi give Familien noget Nyt, da maae vi udstrække Perioden saaledes, at Kunstneren kommer til at staae lige med den danske Forfatter. Jeg staaer jo indtil videre noget eenlig i denne Sag. Mine ærede Kolleger i Udvalget have idetmindste ikke hidtil sluttet sig til mig; men jeg tilstaaer, at jeg virkelig nærer nogen Forventning om, at det vil skee, og at maaskee ogsaa den høitærede Indenrigsminister vilde kunne slutte sig til mig, naar jeg tillader mig at oplyse, at jeg, efterat Udvalgsbetænkningen er freeden, har været saa heldig at erhverve mig gode Alliancer. Den første af disse er kommen til mig i en Skrivelse fra Kunstakademiets Komitee. Samtlige de 6 udmærkede Kunstnere, som af Kunstakademiet have været udvalgte til at afgive Betænkning over Lovudkastet, have tilskrevet mig, at de fuldstændigt dele min Anskuelse, og at de meget ønskede — paa den Tid var Sagen endnu ikke endelig forhandlet i Udvalget — at mine Kolleger i samme vilde slutte sig til mig, og at i